

have omvendt sig, det varsler i alt Fald godt, at Forslaget har vakt en ikke saa ringe Paaagtning; det fik vi ogsaa at vide i Gaar, men jeg tror nu ikke, at Paaagtningen egentlig skriver sig fra Forslaget, som det staar, men det er vistnok nærmest derfra, at den højtærede Landbrugsminister tog Spørgsmaalet op og udtalte, at han var venlig overfor den Tanke, og at han viste en Vej, som var fremkommelig for at faa Tanken realiseret. Og da vi nu se dette, saa er det, at vi komme til at se mere forhaabningsfuldt paa det, end vi ellers kunde efter dette løst henhævede Forslag her paa Papiret, som ingen Begrundelse havde. Thi efter den højtærede Ministers Udtalelser kan man dog gaa ud fra, at det ikke alene bliver en Skueret, som bliver sat frem, som ganske vist kunde vække Forventninger hos en hel Del, men som resulterede i, at det endte med store Skuffelser.

Barnes: Det ærede Medlem, som nu satte sig, fremførte i sin Omtale af Forsøgsstationen ved Studsgaard, at det vilde være uheldigt, hvis denne Sag skulde tages op igen til Drøftelse, og derved maaske Afgørelsen udsættes et Aar. Jeg vil dertil sige, at det forekommer mig ikke at være uheldigt, selv om det virkelig skulde ske. For naar der skal oprettes en saa betydningsfuld Station, som en Forsøgsstation i Virkeligheden er, gælder det i første Række om, at de Øjemed, hvori den oprettes, ske Fyldst. Naar det altsaa skal være en vestjydsk Station, gælder det om, at Stationen ikke blot oprettes paa mager Jord, men det gælder ogsaa om, at den kommer til at ligge et Sted, hvor den bliver udsat for det vestjydske Klima. Jeg vil derfor henstille denne Sag til nærmere Overvejelse; jeg tror, at Sagen godt kan vente et Aar; thi det er sandelig mere om at gøre, at Kravene virkelig tilfredsstilles; end at vi hurtigt faa gennemført noget, som ikke tilfredsstiller helt og fuldt.

Ordføreren (Blem): Det er ikke uden en vis Beundring, at vi i Landbrugets Tjeneste graanedede Mænd have hørt paa den Visdom, hvormed de københavnske Raadmænd, særlig den ærede Ordfører for Mindretallet (K. M. Klausen), have talt Landbrugets Sag her ved Finanslovens 2den Behandling, ja, de ere jo ligefrem optraadte som Specialister i Hededyrkning, Klitbeplantning og Mergelkørsel. Mindretallet er blevet saa ivrigt i at tjene Landbrugets Sag, at de ikke kunne afvente det Æn-

dringsforslag, som den højtærede Landbrugsminister under Samraadet i Udvalget bebudede at ville stille ved 3die Behandling. Og dog tror jeg, at det oplyste Vælgerfolk vistnok forstaar denne Bestræbelse efter at komme først og vil vurdere den efter Fortjeneste. Ja, hvis Socialdemokraternes Ledere eller Førere kunne faa den overflødige Arbejdskraft i Storbyerne ud paa Hederne og dyrke vore Heder op, ja, saa skal jeg indrømme, at da gøre de en samfundsnyttig Gerning af første Rang. Thi det vilde jo have den allerstørste Betydning for vort Samfund, og det vilde ganske sikkert ogsaa være det bedste Middel mod den ulykkelige Arbejdsløshed. Men saa tror jeg ogsaa, at det kunde være rigtigt, at de opdrage deres Folk til ikke alene altid at kræve deres Ret opadtil, men ogsaa at gøre deres Pligt nedadtil — og en 8 Timers Arbejdsdag forslaar ikke til Hedeopdyrkning, hvor 12 Timer ikke pleje at være for meget.

Saa interesserede det mig ogsaa at høre den ærede Ordfører for Mindretallet udtale sig om den Bevilling paa de 31,500 Kr., som den højtærede Landbrugsminister har uddelt efter sit Skøn til Husdyravlens Fremme; for der havde Mindretallets Ordfører ikke stort andet at indvende, end at der var bevilget 300 Kr. til en Vandrelærer til at hjælpe Folk at opdrætte Heste. Men naar han sammenlignede denne Gerning med en Piges, som pudsede en Vinduesrude, er jeg alligevel bange for, at Landbrugsvidenskaben er stegen ham lidt for meget til Hovedet, for der er nu alligevel en Forskel paa de to Ting; man kan nu en Gang ikke godt drage en Sammenligning imellem at lære Mænd at dressere og tumle en vælig jydsk Hingst og at undervise en Pige i, hvorledes hun skal haandtere en Pudseklud paa en Vinduesrude.

Saa interesserede det mig ogsaa at høre, at den ærede Ordfører for Mindretallet særlig havde sat sig ind i vore Husmandsforeningers Regnskaber og Programmer, og det kan jo ikke andet end glæde os Landboere, som sympatisere med vore Husmandsforeninger, hvis Hovedformaal er dette, at de gennem Undervisning, ved Foredrag, ved Forsøg, Rejser, Regnskabsføring osv. søge at udvikle deres Medlemmer saa meget som muligt og søge at højne deres Stand. Men naar Statstilskuddet til Husmandsforeningerne i Fjor blev forhøjet med 2,000 Kr. og Husmændene i Aar have faaet en Forhøjelse paa 23,000 Kr. til Rejser og slige Formaal, saa